

ΡΟΜΙΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνηκκόσα και χίλια κί' ἑπτά,
ἐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Ἐδδὴμ' Ἰουλίου
και φλόγες ἡλίου.

Ἐνεσθῆτα κί' ἐνὶ κί' ἐνηκκόσα,
δὲν σιγῆ τῶν Πυρρήδων ἢ γλώσσα.

Εἰς ἤχο πλάγιο βαρὸ μεγάλος θρήνος τοῦ Πυρρή.

Φ.— Ἀρχίνα γιὰ τὴν ἀλλαγὴν νὰ παίξῃς ὄργανέτο...
χίλιας φοραῖς σοῦ τὴλεγα, καίμηνε Περικλέτο,
πῶς οἱ Πυρρήδες σίγουρα θὰ πρὸν ἀντιπυρρίνη,
και τῶρα σάκκον φέρεσε κί' ὀδύλυζε και θήνει.

Πᾶνε και κόποι και παλμοί,
τὸ λένε σήμερα ψαλμοί,
τὸ λένε κί' ὀκτωῆχι
ὅτι μαυρίλαι πλάκωσαν
κί' οἱ πυρρολάτραι τ' ἀκάωσαν
τὴν γὰτ ἀπὸ τὰ νύχια.

Κλάψε τὸν Ἄγγελο πιερά,
θρήνησε, κάρα φαλακρά,
μὲ θλιβερὸ τραγοῦδι,
τὸ μακρὸ τ' ἀγγελοῦδι.

Ἐστὸ σαλὸνι πεταμένα
βλέπω τόσα πράγματα,
και στεφάνια μαραιμένα
κί' ἀλλαγῆς προγράμματα.

Βλέπω μούτρα παρδαλὰ
κυλλημένα γύρω γύρω,
κί' ἀποτοσίγαρα πολλά,
και τὸ μάταιον οἰκτείρω
τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπίνης
και τῆς δόξης τῆς γήϊνης.

Ἄπο τόσους φρενησμοὺς
και μνηῶν παροξυσμοὺς
ἄλλο τίποτε δὲν βγαίνει,
Περικλέτο τραγοῦδον,
παρὰ μόνον οἰκτιρμὸς
και μαυρίλαι ὀδυρμὸς.

Π.—

Ἄλα σβύνουν ἐπὶ τέλους,
και κυτῆς τοὺς Ἀρχαγγέλους
νὰ μαζεύουν θλιβερά
τὰ κομμένα των φτερά.

Νάτο νάτο, Φασουλή,
τὸ μπαλκόνι τὸ μεγάλο,
ποῦ τὸν Ἄγγελο τὸν Γέλλο
τὸν κυττοῦσα νὰ μιλή.

Τώρα κῦτταξ' ἐκεῖ πέρα...
ποῦ ζουρνᾶς και ποῦ φλογέρα ;
ποῦ σ' ἀν πρὶν βεγγαλικὰ ;
ποῦ τὸ πῦρ τὸ φλογερό ;...
κρῆμα και σ' ἀ Γαλλικὰ,
ποῦ τὰ ξέρει σ' ἀν νερό.

Φ.—

Κλαίω τοὺς βρόντους, τοὺς βρυγμοὺς,
κί' ἐκεῖνη τὴν προσπάθεια,
πρὸ πάντων ὅμως μὲ λυγμοὺς
κλαίω τὴν γλωσσομάθεια.

Τὴν ἔξεχασε σ' τὴν κάλην μὲρὸς
κάθε κουτομηότης,
κί' ἐβγήκε Δήμαχος λαμπρὸς
Σπυροὺς ὁ Κρανιδιώτης.

Ἄγγελους κλαίω τραγικὰ
και κλήν μακαοῖτικα...
παλέψανε τὰ Γαλλικὰ
μαζὶ μὲ τ' Ἀρβαντικὰ.

Ἐρδε σέρδε ταῦτα μὲρ,ε,
μαῦρα μὲ τὴν φοῦτ' ἀ πῆρε,
κί' ἔγινε κακὸ μεγάλο
'στὸν Γαλλομακὴν πολιτῆ,
κί' ἐμαυρίσανε τὸν Γέλλο
κί' ἄσπρισαν τὸν Ἀρβαντικῆ.

Κι' ἔλεγαν εἰς τὸν Πυρρῆ:
Δήμαρχος ἐδῶ δὲν κἀνεῖς,
καὶ χωρὶς καιροῦ νὰ χάνῃς
σύρε νάβῃς στὸ Πασι.

Μόνος δίχως Κλεμαντῶ
ἔμεινε ἴσῃν κατκίγιδα,
κι' ἀπ' αὐτὸν κουκὶ μιστὸ
δὲν ἔπῃρε παρ' ἐλπίδα.

Μῆτ' ἐκεῖνος ὁ Φαλλίερ
ἔρριξε γι' αὐτὸν μὰς σφιτῆρα,
μῆτε κι' ὁ Λαμπουλινιέρ,
ποῦναι Πρέσβος ἐδῶ πέρα.

Δὲν ἠθέλησαν κι' οἱ Γάλλοι
Δάμαρχο νὰ μᾶς τὸν κάμουν,
κι' εἶπαν πῶς θὰ τὸν συνδράμουν
εἰς τὴν ἐκλογὴ τὴν ἄλλη.

Η. — Μᾶς ἦλθαν ἐκλογῶν καιροὶ
μὲ λύσσα καὶ παροξυσμῶ,
κι' ἐβάλλανε καὶ τὸν Πυρρῆ
ἴσῃς ἐκλογῆς τὸν πειρασμῶ.

Ἦ οὐ καὶ τῆς θείας γῆς,
τὸν ἀνθρώπο τῆς ἀλλαγῆς,
τὸν Ἄγγελὸ μᾶς ἐνθυμοῦ.

Μαύρη μαυρίλας συμφορά,
λές καὶ μᾶς ἦλθαν τὰ νερά
τοῦ Μέλανος τοῦ Ποταμοῦ.

Κλάψε τὴν γλωσσομάθεια μαζί μου τὴν τελεία...
καὶ μ' ὅλα του τὰ Γαλλικὰ
τὴν ἔπαθε πολὺ κακά,
καὶ δὲν τὸν ὑπεστήριξε καθόλου, κι' ἡ Γαλλία.

Καὶ τώρα δὲν μᾶς πυρπολεῖ
μὲ πῦρ καὶ φλόγ' ἀνακαμπῶν...
λέν πῶς τὸν ἔκουσαν πολὺ
στό Μιμηλιέρ καὶ ἴσῃν Ναρμπόν.

Μιλεῖ γερστὸ τὰ Γαλλικὰ,
μίλει καὶ τὰ Γερμανικὰ,
κι' ἔμεινε δὲν τὸν ὠφέλησαν κι' ἐκεῖνη τὰφιλότιμα
κι' ὁ Δῆμος ἔμεινε ξανά τῶν ἔργων κληροδότῃμα.

Μερκούραρος ἐφώνηζε κι' ὁ Μπύλωδ λέν ἀκόμα,
κι' ὁ Κάϊζερ ὁ κολοσσὸς
δὲν ἐβοήθησε ποσῶς
τῆς ἀλλαγῆς τὸ κόμμα.

Ἦ συμφορὰ ἰ
πέφτουν φτερά,
παύουν πυρά.

Ἐδῶ κι' ἔκει
Ἄλδανικὴ
πολιτικὴ.

Λοιπὸν κι' ἔμετε, μωρὰ παιδιὰ, καθέναν
τῆς κεραλῆς μᾶς κῦτταρον,

καὶ πάλιν ἐξημνήσωμεν
Μερκούρη τὸν Ἄρβανίταρον.

Αὐτὸς ἀκούει σήμερα νίκης λαμπρᾶς ἐγκώμια,
κι' ὁ νέος ὁ γλωσσομάθης
παρὰ τρεῖς πολυπαθῆς
τῆς κάλπης του τὰ στόμια.

Π. — Βρῦσαις γενήτε, μάτια μου, καὶ σαῖς καίμενα στήθη
ἀναστενάξετε βασιθεὶ γιὰ μαυρισθέντα πλήθη.
Ἦ ὅποιος ἀξίωμα ζῆτει κακὸ μεγάλο τῶχει
σὰν βροίσκη πρὸ πολλὰ κουκιά μέσα στῆς κάλπης τ' ὄχι.

Ἦμέρα λύπης ἀφρακτῆς, ἡμέρα συντριβῆς...
κρίμα κι' ἡ διαδήλωσις ἡ τῆς Παρρασκευῆς,
ποῦ φώναζε τοὺς φάγαμε κι' ἐπέτρεπε πιστόλια,
κι' ἐν τούτοις — ὠμίνα! —
δὲν ἔφαγε κανένα,
κι' ἔφαγαν βρούβαις μοναχὰ τὰ Γαλλικὰ τὰ δόλια.

Ρομφαίαν ὁ Πυρρῆς κρατῶν στὸ στόμα του πυρίνου
πυρίπνου ἦτο Δράκωμ,
καὶ πῦρ ἐτρέμαζε εἰς τὸν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην
καὶ τῶν χωροφυλάκων.

Πᾶσα γῆ πυρὶ μιγθῆτω,
κι' ἔφθασ ἐκλογῆς ἡμέρα,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
παρὰ τρώμος καὶ ροδέρα.

Ἄλαλαζῶν πῦρ πῆδῶ,
μῦρ, πιαστῆκαν ἀπ' ἐδῶ,
ποῦμ, πιαστῆκαν ἀπ' ἐκεῖ,
τρέχα χωροφυλακῆ.

Παντοῦ σφυρίτρας σφυρίζαν
σφυρίγματος φαικτοῦ,
κι' ἀνθρώποφάγοι γούριζαν
ἀπὸ τὸ Τομπουκτοῦ.

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν αὐταῖς
ἔβροντουσαν καὶ πιστόλια,
καὶ μὲ σφυρίτρας δυναταῖς
ἐσφύριζαν καὶ βόλια.

Ἄλαλητά,
ξερωνητά,
λύσσα γὰρ σκοτομῶ.

Κι' ἡ κουμπουραῖς
κι' ἡ μαγγουραῖς
δὲν εἶχαν μετρημῶ.

Ἐδῶ πέρα πληγωθῆκαν,
ἐκεῖ κάτω σκοτωθῆκαν,
καὶ γυναῖκες ἐπιαστῆκαν,
κι' ἄλλαις ξυλοκοπηθῆκαν,
κι' ἄλλαις μαλλοτραβηθῆκαν,
κι' ἄλλαις μοναχὰ βροισθῆκαν.

Κτύπος, βόμιος,
κάτ' ὁ νόμος,
κάθε δρώμιος
φρίκη, τρώμιος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οικοδομὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνακόσα και χίλια κι ἑπτὰ,
εὐτυχίαι παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή, ἠνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ἄλλως μέρη—δέκα φράγκα καί'στο χέρι.

Ὅκτώ και δέκα μηνὸς Αὐγούστου
κι'ὸ Κόντες λείπει με τοὺς δικούς του.

Ἐφθάσαμε στὰ χίλια
και σπάστε μιὰ μπιστόλια.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—Καλῶς ἀνταμώθηκαμε, βρέ Περικλή, και πάλι
μέ τὰ μαλά τ' ἄχυρινα και τὸ στραβὸ κεφάλι.
Π.—Καλῶς ἀνταμώθηκαμε, βρέ Φασουλῆ, ξανά,
τώρα πού τόσο μούτσουνα συνομιλοῦν τρανὰ,
τώρα πού τόσοι Κιάσκαρες και πάλιν ἀνταμώνονται
και τρέχουν γύρω των λαοί και σπράγγουν και στριμόνται,
κι' Αὐτοκρατόρων κραταιῶν ἀκούονται φιλήματα
κι' ἄλλο κρυφομιλήματα
γιὰ τ' ἄλλα προβλήματα.

Φ.— Εἰς τὸ Σουμῶνθεν, γλάρο,
βλέπω Κάιζερ και Τσάρο,
και' στο Βιλεμσχέ πάλι...
Π.— Πῶς μου τάπες, μπουταλά ;
Φ.— Βιλεμσχέ, Βιλεμσχέ, δὲν θυμοῦμαι και καλά.
Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὰ λέγε Γουλιέλμος κι' Ἐδουάρδος
κι' ἄπορεί με χάσκον στόμα κάθε τῆς εἰρήνης Βάρδος,
μά και' στο γνωστόν μας Ἰσλ, Περικλέτο, ξαναβρίσκω
τῶν Τζῶν-Μπόλ τὸν Βασιληά με τὸν γέρο τὸν Φραγκίσκο.

Και τὸν Δ' Ἀϊρενταλ κυττάω με τὸν φίλο τὸν Τιτόν...
εἰς τὸ Ντάζιο κι' ὁ θρὸ των ἀνταμώθηκα, κωθῶν,
κι' ἄφου τᾶπαν ἐκεῖ πέρα καθὸς πρέπει σοβαρὰ
εἰς τὸ Σέμμεριχ κατόπιν τᾶπαν δεῦτερη φορὰ.

Διπλωμάται και σκηπτοῦχοι,
πού τους γράφω, Περικλέτο,
'στο Ρωμαῖκο παροῦχι,
ξαναλούσαζαν και' ἔστο
νὰ τὰ λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τόσο διαχυτικοί.

Λάμπει σκηπτρον, λάμπει κράνος,
και θαυμάζου ἀγελατοί,
μά κι' ὁ Στούρτζας ὁ Ρουμῶνος
μέ τὸν Δ' Ἀϊρενταλ τὰ λέει.

Πᾶω και' στοὺ Κοντρεζβίλλ τὰ λουστὰ τὰ ξακουσμένα,
πλὴν ὁ κύριος Σκουζὲς δὲν τὰ λέει με κανένα.
Πᾶω και' στὴν Αἰθιόπῃ γιὰ νὰ δῶ και τὸν Κορριάτη,
τὸν γλεντζὲ τὸν Στρατηλάτη,
και κυτῶ τὸν Θεοτόχη νὰ τὰ λερηφωφαρόνο,
μέ τὸν κύριο Μπαλόνο και τὸν Κανταντζόγλου μόνο.

Βλέπωντας τὰς συνεντεύξεις, Περικλέτο, τὰς πολλὰς
μέ Μινίστρος τῆς Εὐρώπης κι' ἔστειμμένες κεφαλάς,
βλέπωντας και τὸ Μαρόκο
πῶς ἐπῆρε πάλι φάκο,
και πολέμους ἱερούς
'στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς
ὁ Χαφίδ παντοῦ κηρύττει
κι' ἄλλος ὁ πλανήτης φρίττει.

Βλέπωντας τοὺς Ἰσπανιόλους
και τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους
νὰ σαρώνου με στόλους
και με μυθραλιοβόλους
τοὺς Καβύλους και τοὺς ἄλλους.

Βλέπωντας πῶς και τῆς Χάγης τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο,
πού παρήγορον τὸ κρίνω,
ὅσο πάει πρὸ πολλοῦ
'στὴν εἰρήνην συντελεῖ.

Βλέπωντας σὲν τερεκές
Μπογαδόρ και Μαρακέ,
Καζιμπλόνα, Φέ, Ταγγέρη,
κι' ἄλλα τοῦ Μαρόκου μέρη.

